

Arrest

nr. 100 999 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1964.

Op 17 december 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

Op 28 september 2012 werd een overnameverzoek voor de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten op basis van artikel 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

Op 29 november 2012 brengt de Belgische overheid de Italiaanse autoriteiten in kennis door middel van een 'tacit agreement' dat de termijn voorzien in artikel 18.1 van de Dublin II-Verordening overschreden werd nu zij nog geen antwoord op het overnameverzoek mochten ontvangen, zodat Italië op grond van deze bepaling en artikel 18.7 van de verordening de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van de asielaanvraag en de terugname van verzoekster en haar kinderen.

Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007. wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H.H. (...)

geboren te Ghazni, op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1-1 /18,7 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 17/09/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Zij deed dit samen met haar 2 kinderen H., S. (...) en Z. (...) beiden geboren te Ghazni op (...). Ze verklaarde op 16/09/2012 in België te zijn aangekomen en via Syrië, Turkije, Griekenland en Italië naar België te zijn gereisd. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene haar vingerafdrukken werden genomen in Italië op 29/08/2012. Betrokkene ontkent dit.

Op 28/09/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 10,1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 29/11/2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18,1.1 van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon (art. 18.7). Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 29/11/2012.

Betrokkene haalt als element waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat zij naar België kwam omdat dit zo was overeengekomen met de smokkelaar. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die is vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM.

Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen

in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen aanneembare argumenten aan.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van betrokkene en diens kinderen haalde betrokkene aan dat haar dochter psychische problemen heeft. Er worden echter geen medische attesten voorgelegd van de dochter. Bijgevolg kan er niet van worden uitgegaan dat betrokkene niet in staat zou zijn te reizen.

Met betrekking tot de aangehaalde medische motieven, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin II-procedure. Dat betrokkene haar dochter psychische klachten zou hebben, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

De Italiaanse autoriteiten zullen verder tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en diens 2 kinderen, zodat indien gewenst opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Daarnaast verwijzen we naar het recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2012 die de bestaande jurisprudentie over de terugkeer van asielzoekers naar Italië onder de Dublin II-verordening bevestigt <http://www.rvvce.be/rw/index.php/fr/nieuws/nieuws-rw/146-terugzendingen-naar-italie>.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar haar thuisland of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar haar thuisland of het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft, vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij zich niet veilig voelt in Italië omwille van de aanwezigheid van maffia, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat hij zich niet veilig voelt in Italië op zijn minst merkwaardig is. Verder merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Italië zij een beroep dient te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten.

Gelet op al deze elementen is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18.1.1 en 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Het middel luidt als volgt:

"De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Italië bevoegd is en dat de Italiaanse autoriteiten dezelfde zorg aan de asielzoekers besteden als dat België doet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.11.2012 oordeelde dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag .

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken besliste dat verzoekster het grondgebied moet verlaten ;

Dat verzoeker het beroep instelt op de volgende gronden :

A.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de Italiaanse autoriteiten vingerafdrukken van verzoekster hebben genomen.

Dat verzoekster dit ontkent ;

Dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in Italië.

Dat zij haar reis heeft verdergezet naar België alwaar ze asiel heeft aangevraagd.

Dat vermits verzoekster voor de eerste keer in België asiel heeft aangevraagd, de Belgische autoriteiten bevoegd zijn.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken er blijkbaar geen rekening heeft mee gehouden dat verzoekster geen asiel in Italië heeft aangevraagd.

Bijgevolg concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van verzoekster om haar asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Beslissen dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van verzoeksters aanvraag, zou neerkomen op het ontkennen van en het niet respecteren van de Conventie van Genève van 1951 .

België is als Lidstaat van de Europese Unie gebonden door deze Internationale verdragen .

B.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten om verzoekster te repatriëren naar Italië.

Ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat Italië de asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er zijn voldoende redenen bekend waaruit blijkt dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië geniet.

Uitvoerig is de literatuur waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet respecteren.

Dat bijgevolg, in ondergeschikte orde , dient te worden gesteld dat België de asielaanvraag kan behandelen en zelfs moet, gezien Italië de verdragen niet respecteert ;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig gemotiveerd is ;"

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat zij nooit in Italië asiel heeft aangevraagd doch wel in België en België derhalve bevoegd is voor haar asielaanvraag. Zij ontkent eveneens dat haar vingerafdrukken in Italië werden genomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip „afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De bestreden beslissing motiveert, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling waarom verzoeksters asielaanvraag bij de Belgische overheid, niet aanvaard kan worden waarom dit geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM of de Dublin-II- Verordening.

Verzoekster grieft dat zij geen asiel in Italië heeft aangevraagd is niet terzake dienend aangezien de bestreden beslissing conform artikel 10.1 van de Verordening 343/2003 (EG) genomen werd. Dit artikel stelt:

"Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Uit Hit-Eurodac is gebleken dat haar vingerafdrukken op 11 juni 2012 te Tayros in Griekenland waren genomen en op 29 augustus 2012 te Otranto in Italië. Verzoekster beperkt zich tot louter beweringen als zouden haar vingerafdrukken niet in Italië zijn genomen.

Verzoekster stelt bovendien dat Italië de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers niet respecteert, doch staat dit niet met concrete elementen.

Verwerende partij wenst op te merken dat dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekster voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dit werd bevestigd door Uw Raad in het arrest met nummer 81 545 van 23 mei 2012.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 10.1 en 18.1 en 18.7 van de Dublin II-Verordening, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, nu blijkt dat haar vingerafdrukken reeds op 29 augustus 2012 in Italië werd geregistreerd, België op grond van artikel 10.1 van de verordening een overnameverzoek tot Italië heeft gericht, maar Italië niet binnen de in artikel 18.1 van de Dublin II-Verordening bepaalde termijn heeft gereageerd, zodat zij overeenkomstig artikel 18.7 van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, hetgeen de Belgische autoriteiten aan Italië lieten weten bij tacit agreement van 29 november 2012.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissingen "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 10.1, 18.1 en 18.7 van de Dublin II-Verordening.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

Artikel 10.1 van de Dublin II-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Artikel 18.1 van de Dublin II-Verordening luidt als volgt:

“De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.”

Artikel 18.7 van de Dublin II-Verordening luidt als volgt:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoeken houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Uit het Eurodac formulier dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 11 juni 2012 werden geregistreerd in Griekenland en op 29 augustus 2012 in Italië.

Hoewel de verzoekende partij dit betwist, weliswaar zonder het aanhalen van concrete elementen, staat het niet ter discussie dat haar vingerafdrukken reeds op 29 augustus 2012 werden geregistreerd in Italië nu dit blijkt uit het administratief dossier. Hieruit blijkt dat zij reeds op illegale wijze de grenzen van minstens één van de lidstaten heeft overschreden, zodat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar asielverzoek overeenkomstig artikel 10.1 van de Dublin II-Verordening berust bij deze lidstaat. In casu wordt Italië verantwoordelijk geacht. De verzoekende partij betoogt slechts dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië maar haar reis heeft verdergezet naar België waar zij asiel heeft aangevraagd. Voorts houdt zij slechts voor, zonder concrete elementen aan te halen of een begin van bewijs naar voor te brengen, dat “er [...] voldoende redenen bekend [zijn] waaruit blijkt dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië geniet. Uitvoerig is de literatuur (...)”.

De stelling van de verzoekende partij dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar asielaanvraag berust op een verkeerde lezing van hoger geciteerde bepalingen. Het feit dat de verzoekende partij aangeeft naar België te zijn gekomen via Italië met de bedoeling specifiek in België asiel aan te vragen, volstaat niet om van België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag te maken, gelet op de bepalingen van de Dublin II-Verordening.

Verzoekende partij weerlegt de resultaten van het Eurodac document niet en weerlegt evenmin dat zij via Italië naar België is gekomen. Ingevolge artikel 10.1 van de Dublin II-Verordening, waarvan de verzoekende partij de schending niet aanvoert, volstaat deze vaststelling. De vraag of de verzoekende partij al dan niet een asielaanvraag in Italië heeft ingediend is irrelevant.

Ten overvloede laat zij na de grond aan te geven waarop zij zich steunt om – overigens ongestaafd – te beweren dat vereist is dat zij in het land waarnaar zij moet terugkeren, in casu Italië, dezelfde garanties moet kunnen genieten bij de behandeling van haar asielaanvraag als in België.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN